

Bruno Oro

“La vida és un espectacle increïble”

En un racó immillorable -al cafè Liadísimo de Gràcia- i amb el Bruno Oro explicant-nos la seva vida, és molt fàcil deixar-se endur per la maduresa d'un actor que, amb trenta i pocs anys, ens parla de teatre, cinema, televisió i música. Tot i ser conegut pel seu vessant més humorístic, a la vida dels artistes també hi ha una part de patiment.

"Vinagre", "Minoria absoluta", "El matí de Catalunya Ràdio", Little Ashes, Déu n'hi dó?

Sí, molta feina, la majoria ja feta, Little Ashes ja està filmada i "Vinagre" ja està rodat, són catorze capítols ja empaquetats. La veritat és que aquest any és per a mi molt especial perquè començo ensenyant coses que he fet i de les quals no sé encara com serà el resultat, com el nou disc... Són moltes novetats que ja veurem com surten.

Com creus que ha influït el teu llegat familiar en la teva carrera? (Riu) Sempre et fan aquesta pregunta?

Em fan la pregunta però no en aquest sentit, i m'agrada que me la facis perquè per a mi el llegat familiar és a nivell personal, és a dir, de com he viscut jo què és ser artista i què són les inauguracions, les crítiques, la dificultat de mantenir el nivell, d'estar en galeries de pes, de no caure mai, l'angoixa de l'artista que passa des dels més petits als més grans. Això ho he viscut de manera molt present des que era petit perquè vivia amb els meus avis. És una cosa que s'ha de viure per entendre, ja que la gent no se n'adona i a vegades ens veuen d'una forma idíl·lica, que vivim molt bé... Però hi ha una part de patiment important.

De fet, interpretaràs al Pepín Bello a Little Ashes. Va conèixer al teu avi, Ramon Pichot?

Bé, el meu avi, no. El meu avi oncle sí l'Antoni Pichot que és viu, i molt amic del Dalí, el va arribar a conèixer. És curiosa la història del Pepín perquè sense ser artista va estar envoltat de ells.

Es diu de Pepín Bello que va ser com el catalitzador de tota la generació del 27. Com ha estat la preparació del personatge?

La veritat és que... clar, era l'únic que encara vivia i impressionava una mica que ell tingués 102 anys i estigués viu i molt seré. Fins que va morir va estar molt bé del cap i amb una salut increïble. Va ser dur parlar en anglès en una pel·lícula amb personatges com Lorca, Dalí, Bunyuel... que són tan espanyols i d'alguna manera sí que va ser dur pensar que tot allò que

ells representen ho havíem d'obviar ja que els interpretàvem quan tenien 25 anys i eren poc coneguts.

Tot i les teves interpretacions dramàtiques, tant al teatre com al cinema, la gent potser coneix més el Bruno humorista. Creus que en general hi ha la percepció que fer humor no és, per exemple, interpretació de qualitat?

Crec que cada cop menys perquè la gent s'adona que fer riure és més difícil. Escriure una comèdia és més difícil que escriure un drama perquè fer riure a tothom és molt difícil. Pots fer riure a un o altre, però a tots en general és complicat. Per altra banda, els grans drames de la vida ens afecten a tots per igual. Sí que hi ha una mica la idea que si un és còmic no és actor. Bardem és un actor i Bruno Oro és un còmic o és un humorista o és un imitador fins i tot. Termes que no em sap greu que me'ls diguin perquè sóc una mica tot, però per sobre de tot, actor, perquè un, finalment, s'ha de ficar en la pell de qui imita o interpreta...

Com resumiries els darrers anys a "Polònia"?

Per a mi, hi ha un abans i un després de "Polònia". Professionalment, m'ha donat molta confiança perquè he pogut desenvolupar un art que és el de la imitació que era molt innat en mi, ja que vaig començar imitant als mestres de l'Institut. He pogut treballar amb un equip petit com el del Toni Soler on hi hagut molta confiança, on m'han "cuidat" molt, m'han donat molta "canxa". El Toni és una persona molt generosa en aquest sentit. A més, amb un producte que ha tingut molt èxit, amb la qual cosa agafes com una gran confiança perquè la televisió és molt poc estable, fugissera i amb "Polònia" portem tres anys. A més, et dona una comoditat que et permet compaginar-ho amb altres coses.

En una altre entrevista vas dir que el càsting de "Polònia" ha sigut més divertit que has fet mai.

Totalment cert. Un càsting és una experiència horrorosa i amb el Toni va acabar sent una festa. La bona química es va fer present des del primer dia.

Ara, continuant amb la televisió, t'has embarcat en un nou projecte amb la Clara Segura. Vas començar a treballar amb ella el 2004 al teatre amb Maca, per favor... les postres i el 2005 amb No et moguis. Es pot dir que amb "Vinagre" porteu el mateix aire?

Sí, sí, la llavor està en les dues obres precedents i tant la Clara com jo som molt camaleònics, ens agrada fer diversos personatges i a les dues obres interpretàvem molts personatges. Per tant, el Toni, que ens va veure al teatre, de seguida va tenir aquesta idea i va dir textualment "fes alguna cosa amb la Clara que sigui com al teatre" i això és "Vinagre".

És com una sitcom.

A mi m'agrada pensar que no són gags independents Sí que funcionen per si sols però els personatges evolucionen, el futbolista va passant per un procés... No s'estanquen.

Quin és el teu preferit?

N'hi ha molts. Potser a qui li tinc més carinyo és al Noè que és el vell de Cadaqués i, com que jo sóc d'allà, li tinc especial estima.

Pel que fa al teatre, has treballat en diverses obres, des del 1998 fins el 2008. Aquí a Catalunya, has treballat amb el Sergi Belbel, l'Oriol Broggi, el Ramon Simó, la Marta Montblant, la Teresa Vilaredell, la Roser Batlla i darrerament amb el Rafael Duran... Quin balanç fas?

El teatre és el que et dóna les taules, és el que a la llarga també et permet mantenir-te, no tant econòmicament ja que malauradament no està tan ben pagat com la televisió, però mantenir-te en el sentit d'estar viu professionalment, d'aprendre, de treballar amb diferents directors, actors, i és una font de coneixement boníssima. Tanmateix, et permet patir cada cop els nervis d'una nova estrena, que diuen els actors més veterans que cada cop és pitjor. És això de "però tu ja no et deus posar nerviós". No, no, cada cop més (Riu). Jo, per exemple, em quedo amb l'Oriol Broggi, el Ramon Simó i el Sergi Belbel perquè són tres directors que han mamat molt teatre, que tenen una manera d'entendre el teatre molt viva, molt de cara al públic, gens mística, gens abstracte, gens moderna en el mal sentit de la paraula. Seria un teatre càlid, el que ells fan.

També has fet obres en anglès... Vas passar una temporada al Regne Unit? Quins records en tens?

Perquè vaig fer un Erasmus al Regne Unit, cosa que recomano a tothom. Era un Erasmus que havia de ser de tres anys i va acabar sent de dos perquè em va agradar tant que vaig demanar acabar els meus estudis a Anglaterra. Allà vaig tenir l'oportunitat de treballar amb la filla del Peter O'toole, la Path O'toole, que és directora. Vam fer L'hort dels cirerers de Txéjov i Romeu i Julieta, i vaig interpretar en anglès que és una cosa difícilíssima. Jo tenia un accent que cantava molt però poc a poc el vaig anar depurant.

En altres entrevistes dius que de jove vas començar en la interpretació imitant els teus professors. De fet, va ser un professor qui et va convèncer per anar a actuar en un cafè teatre? Com va ser aquesta primera actuació?

Sí, l'Albert la Cruz, va venir un dia i em va dir "tu no t'has de dedicar a la biologia", que era el meu primer desig, "tu t'has de dedicar a l'espectacle que ets un crack" i em va demanar que li gravés un cassette. I li vaig gravar un cassette imitant l'Eugeni, el Julià Peiró, personatges totalment oblidats ja. El professor va contactar amb un amic seu que tenia un bar i em va dir "mira, faràs un show còmic el dissabte a les nou del vespre, he aconseguit que tinguis una horeta allà" i jo amb 17 anys vaig recollir les meves imitacions i acudits de l'Eugeni i vaig debutar. Mai ho he passat pitjor, el debut va ser duríssim. Però, poc a poc, va anar funcionant. Aquell any em vaig presentar a les proves per l'Institut del Teatre i em van agafar.

Arribar i moldre...

No, arribar i moldre no, la gent sempre diu "carai tu tens molt èxit no? I has triomfat molt". I jo penso, però si he treballat molt, porto des del 17 anys treballant molt. L'Institut del Teatre és una canya. La gent no s'ho pensa, entres a les nou del matí i surts a les sis, estàs tot el dia allà.

Hi ha una mica la idea idíl·lica de l'actor que surt a la televisió i ja està, et comencen a trucar per pel·lícules... I no és així, tu t'has de moure.

Ara, canviant de tema, tens un altre interès, la música que segons he sentit et ve del vessant italià de la teva família.

Sí, tota la vida he fet classes de piano però mai havia cantat, jo era un cantant frustrat. Un dia vaig a anar a Nàpols a conèixer la meva família i quan vaig tornar, vaig escriure una cançó amb paraules napolitanes i això em va fer perdre la vergonya. Em sento molt a gust cantant en italià i vaig començar a escriure cançons en italià. El meu mestre, el Maurici Villavecchia, em va dir "fem un disc" i gràcies a la televisió me l'he pogut produir, i allò que va començar en broma va acabar en serio i amb una banda boníssima, i amb un disc de molta qualitat.

Què podem trobar al disc?

Al disc, hi ha cançó pop, algunes balades, funky, mig temps... El disc és difícil de definir perquè xucla una mica molts estils i fonts d'inspiració.

Música, teatre, cinema, televisió, publicitat... Amb què et quedaries?

Em quedaria amb el teatre i la música.

Més que televisió i cinema?

Sí, el cinema és preciós de veure però dur de fer. Jo només he fet un parell de pel·lícules però són moltes hores d'espera i rodes llavors una seqüència i més espera... Ens paguen per esperar, com diuen molts actors. La música és molt més immediata, més màgica, és un art més infinit... I el teatre, no cal dir-ho.

Per acabar, què diries al joves de Catalunya que comencen a donar les seves primeres passes al món del teatre?

Allò que t'he dit abans, que vagin a veure molt teatre, que vagin a veure molt cinema, concerts. Que es fixin en el teatre que hi ha a la vida, que s'asseguin als cafès i observin la gent, les converses, que observin. Que imaginin molt, la imaginació és molt important, imaginar escenes, imaginar personatges. Que observin la vida com espectadors, perquè la vida és un espectacle increïble.

Tal com raja

Nom complet: Bruno Oro i Pichot.

Lloc i data de naixement: 4/8/78 Barcelona.

Un grup de música: Beatles, Tom Waits, Marvin Gave.

Una pel·lícula: Night on Earth de Jim Jarmusch.

Un llibre: Qualsevol llibre de Cortázar.

Plat que cuines millor: La pasta.

Una mania: Que els quadres estiguin rectes (riu).

Una qualitat: La perseverància.

Un somni: Tenir salut molts anys.

On t'agradaria anar de viatge? Mèxic.

Tens fama de ser molt... Histèric.

Diego Giménez

diego@edicat.cat